

Ima: *Édesatyánk, Te magad hatalmaztál fel bennünket arra, hogy tartsuk magunkat fiaidnak és úgy menjünk kegyelmed királyi széke elé, mint szeretett gyermekeid. Köszönjük most neked hűséges gondviselésedet, amiben részünk van. Jézus Krisztus, Megváltó Urunk! Dicsőítünk téged, mint velünk mindenben szolidáris Barátunkat és úgy is, mint aki életnek és halálnak is dicsőséges Fejedelme vagy. Szentlélek, mindig jelenlevő Bátorítónk! Szelíd és mégis hatalmas erőddel ragadd meg a szívünket! Vigasztalj meg örök vigasztalással, ajándékozz meg élő reménységgel és tedd életünket, teljes valónkat az örök élet valóságának hordozóivá. Ámen.*

Ige: „Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől. (...) Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.” (Mt 6,25a,32b)

A legnehezebb parancsolat nem a „Ne lopj! Ne paráználkodj! Ne hazudj!” parancsa. A legnehezebb parancs, amit Jézus ránk bízott, a „Ne aggodalmaskodjatok!”

Miért ne tegyük?

Először is azért, mert nem praktikus, *nem visz előbbre*. Sőt. Lebénít. Felszámolja bennünk a jó reménységet, összetöri az önértékelésünket, lelki látászavart, aránytévesztést okoz, megzavarja belső iránytűnket, összekuszálja a gondolatainkat. Tehát aggodalmaskodni, teljesen haszontalan. Másodsor; teljesen *értelmetlen*. Aggódni olyan dolgokon, amik nincsenek a hatalmunkban, amikhez nem férünk hozzá, amikben eszköztelenek vagyunk, teljesen fölösleges. Akarni valamit, amit nem lehet akarni, mert az akarásunk semmilyen befolyással nincs arra a bizonyos dologra, teljesen értelmetlen. Egyetlen hatása csupán, hogy növeli a szorongásunk szintjét. Harmadsor; az aggodalmaskodás a hit oldaláról nézve *gyakorlati ateizmus*, mert aggodalmainkba gabalyodva úgy működünk, mint azok, akiknek nincs mennyei Gondviselőjük, vagy legalábbis Istent nem tartják annak.

Az aggasztó helyzetek Istenbe vetett bizalmunk próbakövei, kijelzői is. Istenről való tudásunk, információink mozgósítani tudják-e bennünk a bizalmat? Azt a „bizalomjátékból” jól ismert mozdulatot, amikor elengedjük magunkat és hátradőlünk bízva abban, hogy az a másik, a társunk a ránehezedő teljes súlyunkat képes megtartani... Minden ismeretünk, teológiánk vége, értelme, célja ez a személyes bizalom, *ráhagyatkozás*.

Ima: *Istenünk, ez a világ körülöttünk minimum aggasztó. Ahhoz, hogy jót reméljünk, hogy bízni tudjunk, kevés a pozitív gondolkodás, kevés az önszuggeszció, kevés minden kincstári optimizmus. Ígéreteidre, szavatartóságodra akarunk építeni. Arra, hogy pontosan „tudja a mi mennyei Atyánk, mire van szükségünk.” Arra, hogy „akik Isten szeretik, azoknak minden javukra van.” S hogy „aki Fiadat, Jézus Krisztust nem kímélted, hanem mindnyájunkért odaadtad, vele együtt mindent kész vagy nekünk ajándékozni.” Hisszük, hogy atyai szívednek nem közömbösek sem személyes, sem világméretű gondjaink. Támogasd beléd vetett hitünket, és ajándékozd meg bizalmunkat, amikor szeretteinkért, barátainkért, önmagunkért, és nagyobb közösségeink sorsáért imádkozunk Jézus nevében. Ámen.*

Ének: 274/1-4. „Ki Istenének átad mindent...”